

никога срѣщаль у никого челоѡка. Виждамъ добръ, отговори той, о страннико, че боговетъ, които толко съ оскудно ви съ наградили съ дароветъ на щастіето, даровали ви съ една мъдростъ която е подрагоцѣнна отъ т сичкитъ благополучіа. Въ сщото време той отложжи жъртвоприношеніето, и побърза да даде нужднитъ з заповѣди за да превари нападаньето съ което Менторъ го заплашваше. Отъ сѣкждѣ са виждахъ жени тревепещушы, старцы пригърбены, дѣца малкы съ слзы и на очитъ които са оттегляхъ въ града. Волове съ мучуеніе и стада блѣющы идяхъ на купове, като оставяхъ тѣхнитъ тлѣты пастбища и като не можахъ да намѣрѣтъ достаточны хлехове за да бждѣтъ подъ покрывѣтъ. Отъ сѣкждѣ са чувахъ смутены гласове на челоѡвѣцы, които са блѣскахъ едни другы, които не можахъ да са проумѣтъ ечны другы, които въ туй смущеніе приемахъ единъ непознатъ за свой пріятель, и титчяхъ безъ да съзнаватъ кждѣ вѣрвѣтъ краката имътъ. Но първенцитъ на града, като мысляхъ себеси поуумны отъ другитъ, въобразявахъ си че Менторъ е лъжжець, който былъ направиль едно лъжовно предсказаніе за да отърве живота си.

„Преди да са измине третійтъ день, когато тѣ бѣяхъ обладаны отъ тѣзи мысли, показа са на стрѣмнинаната на ближнитъ горы една безбройна чета отъ обрѣжжены варвары: тѣ бѣхъ Химерійцитъ, народъ свирѣпъ, заедно съ племената които обитаватъ горитъ Небродскы, и на върха на Акрагантъ (а), дѣто владѣ еднана зима която зефиритъ не съ умекотили никога. Тѣзи които презрѣхъ предсказаніето на Ментора изгубихъ своитъ робы и своитъ стада. Царьтъ тогасъ рече на Ментора: азъ забравямъ че сте Гърцы; нашитъ в неприятели ставатъ наши пріятели вѣрны. Боговетъ ви и проводихъ за да ны спасете: азъ чакамъ отъ ва-

---

(а) Градътъ Химера, въ Сициліа, бше много славенъ въ древностьта, близо до една рѣка едноименна, която тече отъ горитъ Небродскы. Гората Акрагантъ бше близо до едноименныа градъ Агригентумъ у Римлянитъ, днесъ Джирдженте.